

ת"ד (פתח תקווה) 8699-11-23 - מדינת ישראל נ' קרול פסלר

ת"ד (פתח-תקווה) 8699-11-23 - מדינת ישראל נ' קרול פסלרשלו פתח-תקווה

ת"ד (פתח-תקווה) 8699-11-23

מדינת ישראל

נגד

קרול פסלר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה מחוז מרכז פתח-תקווה

[28.10.2025]

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא טל פרי

ב"כ הנאשמת - עו"ד שחר מנדלמן

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של הפקרה אחרי פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

2. על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך 6.5.2023 בשעה 17:15, או בסמוך לכך נהגה הנאשמת ברכב מסוג פולקסווגן מ.ר. 5757238 (להלן: "הרכב") בשד' בן גוריון 168 בנתניה (להלן: "הכביש") מכיון צפון לדרום, בנתיב השמאלי מבין שניים בכביש.

באותה העת, מצב הדרך היה כדלקמן:

· דרך עירונית, שהמהירות המותרת בה עד 60 קמ"ש

· דרך דו מסלולית, כביש אספלט דו סטרי תקין ויבש, עם הפרדה בנויה בין שני המסלולים (להלן: "אי תנועה בנוי").

· אור יום מזג אויר נאה, ראות טובה.

· שני נתיבי נסיעה לכיוון דרום.

באותה העת, חצה את הכביש מכיוון מזרח למערב, תמיר צגאי (להלן: "תמיר" או "הסב") ביחד עם שני נכדיו הקטינים

כשהוא אוחז בידו את יד נכדו א.א. יליד 19.12.18 (להלן: "המנוח"). לאחר שחצו את מסלול הנסיעה לכיוון צפון

בכביש, עלו הולכי הרגל על אי התנועה הבנוי.

בסמוך לאחר מכן, החלו הולכי הרגל לרדת מאי התנועה הבנוי למסלול הנסיעה לכיוון דרום בכביש. או אז פגעה

הנאשמת באמצעות חזית צד שמאל של הרכב במנוח, ובידו של תמיר. כתוצאה מהפגיעה הוטח המנוח על אי התנועה

הבנוי.

כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח באורח קשה מאוד, הוא הובהל לביה"ח שניידר שם אושפז ונקבע מותו ביום

10.5.23.

כתוצאה מהתאונה נגרם לתמיר שבר בכף יד ימין.

כתוצאה מהתאונה נשבר פנס צד שמאל של הרכב, ומראת צד שמאל נעקרה לחלוטין. מיד לאחר התאונה, המשיכה הנאשמת בנסיעה רצופה, מבלי שעצרה לעמוד על תוצאות התאונה ומבלי שהזעיקה את כוחות ההצלה.

במעשיה המתוארים לעיל, נהגה הנאשמת ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצרה במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר כדי לעמוד על תוצאות התאונה, ולא הזעיקה עזרה. ההליך בבית המשפט:

3. בישיבת יום 19.2.24 הנאשמת הודתה בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום וניתנה הכרעת דין מרשיעה. מיד לאחר שהורשעה טען הסנגור כי עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירת הפקרה, שכן לא פורט בעובדות כתב האישום היסוד הנפשי.

המאשימה חלקה על טיעוני ההגנה וטענה כי ככל שהנאשמת כופרת בעבירת הפקרה המאשימה שומרת על זכותה לנהל הוכחות בשאלה זו, אך סברה שאין מקום לדון בעצם ההרשעה ויש לקבוע את התיק לשמיעת טיעונים לעונש. 4. בישיבת יום 13.3.24 ביהמ"ש הודיע לצדדים כי אינו שלם עם הודאתה של הנאשמת ושוקל לבטל את הכרעת הדין. בעניין זה התנהל דיון, כאשר הסנגור טען כי עובדות כתב האישום אינן מגלות את נסיבות היסוד הנפשי, ולפיכך עובדות כתב האישום אינן מגלות את עבירת ההפקרה אלא עבירה קלה יותר לפי תקנה 144 לתקנות תעבורה. המאשימה טענה כי ככל שהנאשמת מודה בעובדות כתב האישום הרי שיש בכך גם הודיה בסעיף עבירת ההפקרה, ובמידה והנאשמת כופרת בסעיף העבירה המיוחס לה, יש לנהל הוכחות.

הסנגור נתן הסכמתו כי ביהמ"ש יעיין בחומר הראיות ובלבד שלא יתוקן כתב האישום על דרך של הוספת עובדות חדשות. ב"כ המאשימה הודיע כי אין בכוונתו לעתור לתיקון כתב האישום ושב על עמדתו כי המאשימה מעוניינת לשמוע הוכחות בתיק.

5. בהחלטה מפורטת מיום 29.3.24 הוריתי ביוזמת ביהמ"ש על ביטול הכרעת הדין, על אף שהנאשמת הורשעה עפ"י הודאתה, וזאת לאחר שסברתי כי הדבר דרוש ומתחייב בנסיבות העניין לצורך עשיית הצדק, שכן הנאשמת מודה בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום אך כופרת ביסוד הנפשי הדרוש לצורך הוכחת העבירה המיוחסת לה - מודעות. 6. בישיבת יום 2.7.24 ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום ע"י הוספת 3 עדי תביעה, וביהמ"ש התיר את התיקון.

7. שאלת המחלוקת הדורשת הכרעה - האם הוכח היסוד הנפשי של עבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה דהיינו האם הוכחה מודעות הנאשמת?

בתיק נשמעו ראיות.

8. מטעם התביעה העידו בפניי 8 עדי תביעה:

- א. בוחן התנועה מאור אהרוני (ע"ת 4) - אשר ניהל את תיק החקירה ובאמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח הבוחן (ת/1); הודעת נהג תחת אזהרה מיום 11.5.24 (ת/2); דוח פעולה מיום 6.5.23 שעה 21.26 (ת/3); מזכר מיום 29.6.23 (ת/4); מזכר מיום 3.7.23 (ת/5); תע"צ וריקום (ת/6); שחזור על פי חישוב ת"ד (ת/7); תרשים תאונת דרכים (ת/8); סקיצה (שני עמודים) (ת/9); דוח פעולה מיום 9.5.23 שעה 21.31 (פרוטוקול ניסוי שדה ראיה) (ת/10); דוח צפייה (11 עמודים) (ת/11); מזכר מיום 3.8.23 (ת/12); לוח תצלומים מיום 7.5.23 (ת/13); מזכר מיום 3.7.23 שעה 12.07 (ת/14); לוח תצלומים מיום 6.7.23 (ת/15); מזכר מיום 30.8.23 (ת/16); דוח פעולה מיום 7.5.23 שעה 13.25 (ת/17); בדיקת רכב מעורב בתאונה מיום 7.5.23 (ת/18); מזכר מיום 7.5.23 שעה 13.22 (ת/19); דיסק חקירת נאשמת מיום 11.5.23 (ת/20); דיסק ניסוי שדה ראיה מיום 9.5.23 (ת/21); דיסק תמונות רכב (ת/22); דיסק תמונות ומחת"ק (ת/23); חלק מתוך ספר חקירת תאונות דרכים (נ/4); דיסק סרטונים שהוצג ע"י הסנגור (נ/5).
- ב. בוחן התנועה אופיר וייס (ע"ת 17) - באמצעותו הוגשה חקירת נאשמת מיום 15.5.23 (ת/24).
- ג. בוחן התנועה נזים איסקנדרוב (ע"ת 11) - באמצעותו הוגשה חקירת הנאשמת מיום 8.5.23 (ת/25).
- ד. בהסכמה הוגש תמלול חקירת הנאשמת מיום 11.5.23 (ת/26) כאשר התמלול הוא רק מה שנאמר בעברית ולא מה שנאמר בשפה זרה; תמלול חקירת הנאשמת מיום 8.5.23 (ת/27) כאשר התמלול הוא רק מה שנאמר בעברית ולא מה שנאמר בשפה זרה; תמלול ההצבעה מיום 8.5.23 (ת/28); תמלול חקירת הנאשמת מיום 7.5.23 (ת/29) כאשר התמלול הוא רק מה שנאמר בעברית ולא מה שנאמר בשפה זרה; דו"ח מד"א (ת/30); סיכום רפואי מבי"ח שניידר בעניין המנוח (ת/31).
- ה. בוחן התנועה שמואל סלמאן (ע"ת 10) - באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: מזכר מיום 11.5.23 (ת/32); דו"ח הובלה והצבעה (ת/33).
- ו. בוחן התנועה גרשון ריכטר (ע"ת 7) - באמצעותו הוגשה חקירת הנאשמת ביום 7.5.23 (ת/34); תצ"א (ת/35); סקיצה (ת/36).
- ז. הלן ברור (ע"ת 3) - חברתה של הנאשמת, באמצעותה הוגשה הודעתה במשטרה (ת/37).
- ח. הבלש איתי קורן כוואז (ע"ת 14) - בלש בתחנת נתניה, באמצעות הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח פעולה (ת/38); דו"ח עיכוב (ת/39).
- ט. בהסכמה הוגשו תמלול חקירת הנאשמת מיום 7.5.23 (ת/40); תמלול הובלה והצבעה מיום 8.5.23 (ת/41); תמלול חקירת הנאשמת מיום 8.5.23 (ת/42); תמלול מחקירת הנאשמת מיום 11.5.23 (ת/43).
9. בתום פרשת התביעה, ההגנה העלתה טענת אין להשיב לאשמה, ולפיה, יש להורות על זיכוייה של הנאשמת. בהחלטתי מיום 10.12.24 קבעתי כי "סבורני כי בשלב זה, די בראיות אותן הציגה התביעה בכדי להוכיח, ולו לכאורה את האשמה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום" וכי "במקרה דנן, נדרשת, אף מתבקשת שמיעת גרסתה של הנאשמת" (החלטה מיום 10.12.24, עמ' 5 שורות 6-7, 23-24).
10. התיק נקבע לשמיעת פרשת ההגנה ולשמיעת עדות הנאשמת ליום 17.12.24. בבוקר ישיבת יום 17.12.24 הודיע הסנגור, עו"ד קניג, כי הנאשמת אינה חשה בטוב והדיון נדחה ליום 23.1.25.
11. ביום 25.12.24 הוגשה בקשה להחלפת ייצוג ונעתרתי לה, כך שמאותו רגע עו"ד מנדלמן מייצג את הנאשמת.
12. מטעם ההגנה העידו:
 - א. ההגנה הגישה תיעוד הזירה והצבעה ע"י עדת הראיה ג'ואנה (נ/7); דיסק מצלמה שמתעד את הקטנוע הנוסע בנתיב הנגדי (נ/8); ניסוי שדה ראיה (נ/9); חו"ד פסיכיאטרית של ד"ר פלדינגר מיום 26.6.24 (נ/11)
 - ב. הנאשמת עצמה
 - ג. עדת ההגנה דליה רובינשטיין - פסיכולוגית תעסוקתית באמצעותה הוגשה חו"ד פסיכולוגית מיום 31.10.24 (נ/10).
 - ד. עד ההגנה ד"ר יעקב פלדמן - מומחה ברפואה פנימית וגריאטריה, באמצעותו הוגשה חו"ד גריאטרית מיום 21.1.24 (נ/12).
- סיכומי הצדדים
13. ב"כ המאשימה טוען בסיכומיו כי אין מחלוקת לעניין התאונה עצמה וכי המחלוקת בין הצדדים מצטמצמת לעניין השאלה האם הנאשמת היתה מודעת שפגעה באדם בעת שעזבה את מקום התאונה.

ב"כ המאשימה הפנה לעדותה של הלן, חברתה של הנאשמת, ולכך שבשיחה לאחר התאונה אמרה הנאשמת להלן כי פגעה במשהו ולא הזכירה את האופנוע, וטענת הנאשמת כי פגעה באופנוע הוזכרה לראשונה עת הגיעו שוטרים לעכב אותה. לכך יש להוסיף כי מיקום הפגיעה בצד השמאלי של הרכב, כאשר הרכב נוסע בנתיב שמאלי בכביש בצמוד לאי תנועה בנוי ומוגבה, אינו מתיישב עם גרסתה של הנאשמת כי הגיח אופנוע מהנתיב הנגדי ופגע בה. יתרה מכך טענת הנאשמת כי חשבה שפגעה באופנוע מחזקת את המודעות שלה לפגיעה באדם, קל וחומר מקום בו המראה השמאלי שלה נעקרה ממקומה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי חיזוק למודעתה של הנאשמת כי פגעה באדם ניתן למצוא בשיחה שקיימה הנאשמת עם בתה מייד לאחר התאונה על הצורך להיוועץ בעו"ד. כאשר נשאלת השאלה אם מדובר בנזק פח בלבד מדוע להתייעץ עם עו"ד. חיזוק נוסף ניתן למצוא בדברי עדת התביעה הלן, אשר העידה כי כאשר הנאשמת הגיעה לביתה לאחר התאונה והתקשרה ושוחחה איתה על התאונה, היא היתה מאוד מוטרדת ואמרה כי משהו או משהו פגע ברכב. בהתייחס לחוו"ד של ד"ר דליה רובינשטיין, טען ב"כ המאשימה כי ד"ר רובינשטיין נפגשה עם הנאשמת כ-5 חודשים לאחר התאונה וכי חוו"ד לרבות הבדיקות בבית לוינשטיין נערכו כשנה לאחר התאונה, בנסיבות העניין הבדיקות שבוצעו לנאשמת אינן רלבנטיות למועד התאונה כאשר בגילה המתקדם של הנאשמת ככל שעובר הזמן יכולותיה מתנוונות. ב"כ המאשימה הפנה לחוו"ד פסיכיאטרית ולחוו"ד של ד"ר פלדמן שהוגשו מטעם ההגנה ומהם עולה כי מצבה הקוגניטיבי של הנאשמת תקין לחלוטין.

ב"כ המאשימה ביקש לשלול את טענת ד"ר רובינשטיין לפיה הנאשמת התקשתה להבחין בהולכי רגל מקום בו "תמונה מורכבת" עמדה לפניה, שכן הנאשמת נהגה בכביש ריק כאשר שדה הראיה שלה קדימה היה פתוח למרחק של 110 מ' והולכי הרגל עמדו על אי תנועה באופן הנגלה לעין.

לאור האמור לעיל, טען ב"כ המאשימה כעדות הנאשמת, שהיא שמעה בום, הבחינה כי המראה השמאלי שלה נעקרה, הביטה במראה האמצעית וראתה את האופנוע לשבריר שניה ומשך, לטענתו, הייתה לנאשמת מודעות לכך שפגעה באדם ומחובתה היה לעצור את הרכב ולברר מה קרה. משלא עשתה כן, יש להרשיעה בעבירה המיוחסת לה. 14. מנגד, טען ב"כ הנאשמת בסיכומי ההגנה, כי יש להורות על זיכוי של הנאשמת מאחר והיסוד הנפשי של העבירה לא הוזכר בכתב האישום, לא צוין שהנאשמת הייתה מודעת כי פגעה באדם, ובכך נשמטה הקרקע תחת אפשרות הרשעתה בעבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה ויש להורות על זיכוי.

לחילופין טען כי יש להורות על זיכוי של הנאשמת מחמת הספק שכן המאשימה לא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשמת הייתה מודעת בפועל כי פגעה באדם. אין חולק כי גרסת הנאשמת הן במהלך חקירותיה במשטרה והן בעדותה בביהמ"ש היא כי לאחר ששמעה בום הבחינה כי המראה השמאלי נעקרה, הביטה במראה האמצעית והבחינה באופנוע נוסע בנתיב הנגדי. גרסתה זו של הנאשמת בצירוף העובדה כי הנאשמת לאחר התאונה לא זיגזה, לא הדליקה אורות חירום, לא האטה, לא צפצפה ולא נשמעו חריקות צמיגים, אלא המשיכה בנסיעה קבועה קדימה (כעולה מגרסת עדת הראיה ג'ואנה), מצביעים על חוסר מודעות לפגיעה במנוח. חיזוק לגרסתה זו של הנאשמת, ניתן למצוא, לטענת ההגנה, בחוו"ד של ד"ר רובינשטיין (נ/10) ממנה עולה כי הנאשמת שמעה "בום" והמשיכה בנהיגה מבלי להיות מודעת לאסון שקרה, ולכך שפגעה באדם.

ב"כ הנאשמת טען כי עדותה של ד"ר רובינשטיין לא נסתרה והיא מבוססת על מבחנים במרכז הרפואי לשיקום לוינשטיין שהינו גוף עצמאי, מהם עולה כי לנאשמת ליקוי קשב וליקוי מידע תפיסתי ברמה חמורה עם סיכוי גבוה למעורבות בתאונת דרכים. לטענת ב"כ הנאשמת חו"ד זו (10/נ) מסבירה מדוע הנאשמת לא הבחינה בהולכי רגל ולא היתה מודעת לכך שפגעה במנוח.

ב"כ הנאשמת הוסיף וטען כי אין כל קשר בין קביעותיו של ד"ר פלדמן לפיהם הנאשמת אינה סובלת מבעיה קוגניטיבית לבין קביעותיה של ד"ר רובינשטיין אשר בדקה את כשירות הנהיגה של הנאשמת. בנוסף לאמור ב"כ הנאשמת הפנה למחדלי החקירה הבאים:

א. הנאשמת נחקרה ביום 7.5.23 בשפה הספרדית כאשר המתורגמנית לא שלטה בשפה הספרדית, השתלטה על החקירה ושאלה שאלות ביזמתה שלא בהוראת החוקרים. יחד עם זאת גרסת הנאשמת הן בחקירתה מיום 7.5.23, הן בניסוי שדה הראיה והן בשחזור היתה עקבית ואין מחלוקת באשר לתוכנה.

ב. ניסוי שדה הראיה אינו משקף את תנאי הנהיגה, המהירות והמצב בו היתה הנאשמת בעת התאונה, שכן הניסוי בוצע בשעה 12:00 בעוד שהתאונה אירעה אחרי השעה 17:00 ובשעת הניסוי קרינת השמש היתה חזקה יותר והאובייקטים היו ברורים יותר. עוד יש לציין כי הניצבים היו סטטיים בעוד שהסב מסר בחקירתו כי הוא ונכדיו היו בתנועה.

ג. הלן, חברתה של הנאשמת, כבת 90. נחקרה במשטרה כמעט כחודשיים לאחר התאונה והעידה בביהמ"ש למעלה משנה וחצי לאחר התאונה. הלן העידה כי הנאשמת התקשרה אליה לאחר התאונה ונשמעה מוטרדת אך חזרה והדגישה כי הנאשמת מסרה לה שלא ראתה כי פגעה במישהו.

ד. אין חולק כי ברכבה של הנאשמת נגרם נזק למראה השמאלית, לפנס השמאלי הקדמי והפגוש הקדמי שמאלי, אך הדבר אינו מעיד על מודעות הנאשמת לפגיעה באדם. לאור האמור לעיל, טען ב"כ הנאשמת כי יש להורות על זיכוי של הנאשמת.

דין והכרעה

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

15. אירוע התאונה אינו שנוי במחלוקת.

16. אין חולק כי הנאשמת אשר שמעה "בום" והבחינה כי המראה השמאלית ברכבה נתלשה, לא עצרה לא האטה ולא ביררה מי נפגע וכיצד, לא הזעיקה את כוחות הצלה, אלא המשיכה בנסיעה ישר לביתה.

- עוד אין חולק כי באותה העת נסע אופנוע בנתיב הנגדי מדרום לצפון כאשר אי תנועה מוגבה מפריד בין נתיב נסיעתו לנתיב נסיעתה של הנאשמת. בהקשר זה טענה הנאשמת כי הביטה במראה האמצעית, הבחינה באופנוע מתרחק וסברה כי האופנוע פגע בה.
17. אין חולק כי עקב התאונה נגרמו לרכב הנאשמת הנזקים הבאים: נשבר פנס קדמי שמאלי, הטמבון קדמי שמאלי זז ממקומו, נגרמו שריטות מעל כנף קדמי שמאלי מעל הגלגל השמאלי, מראת שמאל נשברה ונתלשה ונגרם שפשוף בקצה התחתון של חלון נהג צד שמאל.
18. הנאשמת אשר הגיעה לביתה והחנתה את הרכב בחניון מתחת לביתה, הבחינה בנזקים אך לא פנתה לרשויות החוק לדווח על התאונה.
19. יום למחרת התאונה, ביום 7.5.23, כאשר איתרו השוטרים את רכבה של הנאשמת ופגשו בה ליד הרכב, היא עוכבה לחקירה. גדר המחלוקת:
20. השאלה הצריכה הכרעה בתיק זה הינה, האם עלה בידי המאשימה להוכיח את קיומו של היסוד הנפשי, ובמילים אחרות, האם לנאשמת מודעות לכך שבתאונה נפגע אדם. המסגרת הנורמטיבית:
21. סעיף 64א לפקודה, שכותרתו הפקרה אחרי פגיעה, קובע כי:
- "(א) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו - מאסר שלוש שנים.
- (ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים.
- (ג) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נהרג אדם, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים."
22. תכלית החוק הנה למגר תופעה קשה של הפקרת נפגעים בתאונות דרכים, ללא הושטת עזרה, בעיקר מקום בו אין עדי ראייה לתאונה ורב החשש שהנהג הפוגע יימלט על נפשו מפני אימת הדין, אגב נטישת הנפגע. הנורמה הקבועה בסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה נועדה להבטיח מתן עזרה מיידיית לנפגע בזירת התאונה על-ידי הנהג המעורב. בד בבד, היא נועדה למנוע מנהג מלחמוק מאחריות לתאונה, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה (ראה ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל (22.3.09); ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2.11.06); ע"פ 7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נג(2) 632, 644 (1999)).

- "מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומר הדין". (ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו(3) 187, 230 (2002)).
23. הנה כי כן, החובה לברר את מצב הנפגע ולהושיט עזרה הינה חובה אישית, מוחלטת, שאין בלתה. חובת הסיוע מתקיימת ללא זיקה לאחריות הנהג המעורב בגרימת התאונה וגם מקום בו אירעה התאונה שלא באשמתו של הנהג הפוגע, כבעניינו (ראה ע"פ 12039/04 אשר נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(2) 3405, 3406) על מנת להוכיח את יסודות עבירת ההפקרה יש לבחון האם המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לספק סביר את היסוד העובדתי והנפשי.
- היסוד העובדתי -
24. כאמור, מעורבות הנאשמת בתאונה אינה שנויה במחלוקת, כך גם תוצאותיה הטראגיות של התאונה. אין חולק כי לאחר שהנאשמת שמעה בום, היא המשיכה בנסיעה ישר לביתה ולא עצרה לא האטה ולא הזעיקה את כוחות ההצלה.
- היסוד הנפשי - מודעות ו"עצימת עיניים"
25. עבירת ההפקרה היא עבירה התנהגותית הדורשת, בחלופות המחמירות שלה, מחשבה פלילית, קרי מודעות לכל הרכיבים העובדתיים של העבירה, היינו לרכיב ההתנהגות ולרכיב הנסיבות. הוכחת קיומו של יסוד נפשי היא לעולם משימה קשה, שכן, לא בנקל ניתן לחדור לנבכי נפשו של אדם ולעמוד על צפונות לבו.
- בתיקון 101 לפקודת התעבורה קבע המחוקק מדרג חומרה בין שלוש החלופות של עבירת ההפקרה בהתאם ליסוד הנפשי שנלווה לכל אחת מהחלופות. המדרג מבחין בין החלופה הראשונה (סעיף 64א(א)) (הדורשת מודעות בכח של הנאשם לאפשרות שנפגע אדם (רשלנות) לבין שתי החלופות האחרות (סעיפים 64א(ב) ו-ג) (לפקודת התעבורה) בהן נדרשת מודעות בפועל לפגיעה באדם. (ראה: ע"פ 3304/14 סולטאן פראן נ' מדינת ישראל (21.10.14)
26. חזקת ה"מודעות הכללית", שתפקידה לסייע בקביעת היסוד הנפשי בו מצוי אדם, קובעת כי "אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאה הטרגית שעשויה לצמוח ממנה" (ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 506, 523-524 (2003)).
- חזקה זו נסמכת על ניסיון החיים ולפיה, אדם בעל ניסיון חיים ולו קצר, חזקה עליו כי למד את טיב התנהגותו ותוצאותיה האפשריות.
27. סעיף 20 לחוק העונשין מגדיר מהי "מחשבה פלילית", על היבטיה, בין היתר, מודעות:

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:
(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;
(2) פזיזות שבאחת מאלה:
(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;
(ב) קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען.
(ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.
(ג) לענין סעיף זה -
(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם;" (הדגשות שלי - ט.פ.)
סעיף 20(ג)(1) מגדיר טיבה של "עצימת עיניים", קרי, התעלמות מודעת מאפשרות התקיימות טיב ההתנהגות או אפשרות קיום נסיבות העבירה ונמנע מלבררן, כאמור בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בעניין זה ראו בין היתר דברי ההסבר לתיקון 101 לפקודה (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 104) (החמרת ענישה בעבירת ההפקרה), התשע"א - 2011).
עצימת עיניים שקולה אפוא למודעות, קרי ל-"ידיעה ממשית" (ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך א, תשמ"ד) 519).
28. הדרישה היא שבעת ההפקרה היה הנאשם מודע או חשד ולא בדק ("עצימת עיניים") שהקורבן נפגע. (ראה: ע"פ 6864/14 לואי ענאש נ' מדינת ישראל (8.3.15))
הוכחת עצימת עיניים מחייבת הוכחת חשד סובייקטיבי, ממשי ורציונאלי לצד הימנעות מבדיקת העובדות לאשורן. לא די בהוכחת ההנחה שאדם סביר היה חושד בנסיבות המקרה, אלא יש להשתכנע כי הנאשם עצמו חשד בדבר התקיימות הנסיבה (ראה ע"פ 5938/00 ניסים אזולאי נ' מדינת ישראל, פד"י נ"ה (3) עמ' 873).
29. את החשד הסובייקטיבי ניתן להוכיח בראיות נסיבתיות, אשר באמצעותן קמה החזקה העובדתית בדבר חשדו של הנאשם בקיומן של הנסיבות המחשידות והתעלמותו מהן.
"נותר לברר קיומו של היסוד הנפשי בעבירה, המתמקד ב"ידיעה" ... צדק בית המשפט קמא כאשר בחן את קיומה של ידיעה זו על בסיס כלל הנסיבות שנפרשו בפניו. שהרי דבר הנתון ללבו של אדם פנימה, אין להוכיחו אלא על דרך התחקות אחר ראיות נסיבתיות, התנהגות ונתונים חיצוניים" (ראה: ע"פ 502/73 שוורצברג נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 202, 206).

ברע"פ 5858/10 שלמה אדר נ' מדינת ישראל (21.08.10) נקבע על ידי כבוד השופט א. לוי:
"יתרה מכך, לעניין היסוד הנפשי בעבירת ההפקרה, ציין בית-משפט השלום כי "המבחן הקבוע בחוק הינו מבחן אובייקטיבי ולא סובייקטיבי", ובהמשך כי "אין כל ספק כי אדם סביר היה צריך להבין שמדובר בתאונת דרכים בה נפגע אדם" (עמוד 22). בכך אכן נקלע בית-המשפט לתעבורה לכדי טשטוש הגבולות בין שני רכיביו של היסוד הנפשי בעבירת ההפקרה: הראשון, דורש מודעות סובייקטיבית באשר למעורבות בתאונה, בעוד שהשני דורש מודעות אובייקטיבית לכך ש"בנסיבות המקרה עשוי היה להיפגע אדם". כפי שמציין המבקש, במקרה בו אדם כלל לא היה מודע למעורבותו בתאונה, אף אם היה עליו להיות מודע לכך באופן אובייקטיבי, לא התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו (ראו ע"פ 66/88 מדינת ישראל נ' אפרתי, פ"ד מג(1) 848, 855 (1989)). ברם, על פי דבריו של המבקש עצמו כפי שתועדו על ידי אחד החוקרים, הוא חש באחד הקטעים של הכביש במכה חזקה שגרמה לנזק לשמשה הקדמית של הרכב, ובהמשך נתגלו נזקים נוספים ובכללם פגיעה בראי הצד. אם תוסיף לאלה את העובדה שהמבקש טרח להתייעץ עם עורך דין קודם לפנייתו למשטרה, היתה רשאית הערכאה הדיונית לקבוע כי המבקש, למצער, חשד כי פגע באדם וממילא היה מעורב בתאונת דרכים".
מודעות נאשם הנדרשת להוכחת עבירת ההפקרה נלמדת מהצטברותן של ראיות נסיבתיות, כפי שנקבע בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נגד דני קליין (ניתן ביום 4.9.07):
"נותר לברר קיומו של היסוד הנפשי בעבירה, המתמקד ב"ידיעה" ... צדק בית המשפט קמא כאשר בחן את קיומה של ידיעה זו על בסיס כלל הנסיבות שנפרשו בפניו. שהרי דבר הנתון ללבו של אדם פנימה, אין להוכיחו אלא על דרך התחקות אחר ראיות נסיבתיות, התנהגות ונתונים חיצוניים (ע"פ 502/73 שוורצברג נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 202, 206)."
בעניין זה ראו גם: לע"פ 10635/08 ציון נעים נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 3.12.10), שם נקבע:
"כידוע, כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מזה של ראיות ישירות, וההבדל העיקרי בין השניים נוגע למורכבות מלאכתו של בית-המשפט בהסקת המסקנה המפלילה על-פיהן. כאשר מדובר בראיה ישירה, מתמצית מלאכתו של בית-המשפט בבחינתה של מהימנות הראיה, ואילו כאשר מדובר בראיה נסיבתית, המסקנה המרשיעה מושתתת על הליך תלת שלבי:
"בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר... בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו...." (ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (2004) (ההדגשות הוספו))."

מן הכלל אל הפרט;

לאחר ששמעתי את העדויות, עיינתי בסיכומי הצדדים ובחנתי את הראיות והמוצגים שהוגשו, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירה.

האם הנאשמת היתה מודעת או "עצמה את עיניה" לאפשרות של פגיעה במנוח?

30. אין חולק כי גרסת הנאשמת הנה כי ביום האירוע נשוא כתב האישום התארח בבית חברתה הלן, וכששבה לביתה בסביבות השעה 16:30-17:00 היא נסעה בשד' בן גוריון בנתניה, ולפתע שמעה בום, ראתה כי המראה השמאלית נתלשה, הביטה במראה האמצעית והבחינה באופנוע נוסע על אי תנועה וחשבה כי היה זה אופנוע שפגע בה. גרסת הנאשמת

31. בטרם אדון בגרסת הנאשמת מצאתי לנכון להתייחס לנקודה שבלטה לכל אורך ניהול התיק. הנאשמת הציגה עצמה כמי שאינה דוברת את השפה העברית על בוריה, ונחקרה במשטרה בשלוש שפות שונות - צרפתית, ספרדית ואנגלית. על מנת שתיפרס בפני בית המשפט התמונה המלאה, היה צורך לתמלל את כל עדויותיה במלואן. לטעמי הנאשמת עשתה שימוש לרעה בעניין זה. כך למשל, מרבית הדיונים התנהלו עם מתורגמן לשפה האנגלית, אך לפתע לאחר מספר רב של דיונים, פנה סנגורה דאז, עוה"ד קניג, וביקש כי יוזמן מתורגמן לשפה הספרדית, שפת האם של הנאשמת. בית המשפט הביע תרעומת ותמיהה על בקשה זו והסנגור חזר בו מהבקשה כך ששפת האם שלה חזרה להיות אנגלית. לטעמי, מדובר בעוד אמצעי בו נקטה הנאשמת על מנת להקשות על רשויות החקירה ועל בית המשפט להגיע לחקר האמת.

בחקירתה במשטרה מיום 7.5.23 (ת/40) מסרה הנאשמת כי נסעה בכביש בנתיב השמאלי והרגישה "שמישהו נתן לי מכה... שבא מהצד השני, הוא נתן לי מכה עם הרכב" (ת/40 עמ' 19 שורות 20-21) "וחשבתי זה היה אופנוע" (ת/40, עמ' 20 שורה 10). הנאשמת הביטה במראה האמצעית וראתה אופנוע של וולט ממשיך בנסיעה וגם היא המשיכה בנסיעה (ת/40 עמ' 21-22). בהמשך מסרה "אני הרגשתי מכה אבל לא עצרתי...אני לא ראיתי אף אחד, בגלל זה" (ת/40 עמ' 34 שורות 7-11). לשאלה מדוע לאחר ששמעה בום והבינה שקיבלה מכה לא עצרה? השיבה "כן חשבתי כן אבל לא עצרתי" (ת/40 עמ' 10, שורות 1-2). הנאשמת סיפרה לחוקרים כי התקשרה לבתה היידי ואמרה לה כי "מישהו נכנס ברכב" (ת/40 עמ' 25 ש' 17).

הנאשמת אמרה לחוקרים כי לאחר שהתקשרה לבת שלה היא הלכה לישון (ת/40 עמ' 41 ש' 1 ואילך) והסתירה מהחוקרים את העובדה כי שוחחה עם חברתה הלין. עוד הסתירה מהחוקרים את העובדה כי שוחחה עם בתה היידי פעם נוספת.

הנאשמת ציינה מפורשות כי לא שוחחה עם אף אחד על התאונה (ת/40 עמ' 42 ש' 11 ואילך). גם במקרה זה לא דיברה הנאשמת אמת. הנאשמת חזרה על אמרתה זו בעמוד 43 ש' 20 ובעמוד 44 ש' 8).

הנאשמת התחמקה ממתן תשובות ופעם אחרת השיבה "לא יודעת", "לא חשבת", "לא ראיתי שום דבר" תשובות אשר נאמרו מפיה אין ספור פעמים.

הנאשמת ציינה כי ראתה אופנוע במדרכה בכיוון ההפוך. כבר כאן המקום לציין כי טענת הנאשמת בדבר אופנוע שהופיע מולה וטיפס על המדרכה (אי התנועה הבנוי והמוגבה) אינה מתיישבת עם ההיגיון, עם המציאות ואינה אפשרית פיזיקלית.

כל טענות ההגנה בדבר אותו אופנוע שנראה בסרטון כזה או אחר מלמד כי שניות לאחר התאונה עבר אופנוע בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשמת ואין בינו ובין האירוע נשוא כתב האישום כל קשר.

הנאשמת עשתה ככל שביכולתה להרחיק עצמה מהאירוע ושינתה גרסתה באופן שלא ראתה רוכב האופנוע אלא רק אופנוע שנוסע. עוד שינתה גרסתה ואמרה כי ראתה את האופנוע לפני המכה ולאחר מכן אמרה שראתה אותו אחרי המכה. (ת/40 עמ' 92).

הנאשמת הודתה שהבחינה בצל ברגע התאונה. בת/40 עמ' 94 אמרה "...כן ראיתי כמו אה... כמו צל, כמו אה...." ואף אישרה שראתה את הצל שהרגישה את המכה. הנאשמת אישרה את עניין הצל בשנית בעמוד 110 ש' 1.

הנאשמת ציינה מספר פעמים כי כבר בשיחה עם הבת שלה הוחלט כי הן יתייעצו עם עורך דין. גם בעניין זה שינתה הנאשמת את גרסתה כאשר הטיח בה החוקר מדוע שקלה להיוועץ בעורך דין שעה שרק נגרם נזק למראה. הנאשמת החלה להתבלבל בתשובותיה ולאחר שהתעשתה והבינה כי סיבכה את עצמה ואת הבת שלה טענה כי רק בבוקר שוחחה עם הבת בעניין עורך הדין לאחר שבאה המשטרה. (ת/40 עמ' 115 ואילך).

הנאשמת יודעת גם יודעת כי בתאונה היה מעורב אדם שכן בת/25 במונה 01:35:20 אומרת המתורגמנית "...ראיתי שהוא המשיך לנסוע, כאילו הכל בסדר, הוא חי."

בחקירתה במשטרה מיום 8.5.23 (ת/42) מסרה הנאשמת כי "לא הרגישה שהיא פגעה במשהו אבל שמישהו פגע בה". ובהמשך תיקנה "שמישהו לא מישהו." (ת/42 עמ' 4-5 שורות 27-5). הנאשמת נשאלה מדוע לאחר ששמעה בום לא עצרה את הרכב לבדוק מה קרה, והשיבה "אני לא רציתי לעצור. אני אמרתי לעצמי שאני אבדוק בבית" (ת/42 עמ' 9 שורה 3-4).

גם בעדותה בביהמ"ש בהתייחס לתאונה העידה הנאשמת "דרך שדרות בן גוריון עברתי בכיכר ולא היתה רבה תנועה. עברתי כמה כיכרות, פתאום הרגשתי בום, כמו בום. והמראה השמאלית נפלה... וראיתי אופנוע במראה האמצעית. חשבתי אולי הוא פגע בי, וטוב איבדתי מראה" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 88 שורות 1-5) ובהמשך הוסיפה "חשבתי מישהו פגע בי. הסתכלתי במראה מרכזית וראיתי אופנוע בצד השני וחשבתי טוב זה חייב להיות אופנוע. מה יכול להיות משהו אחר?" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 88 שורות 14-15). לשאלה האם הייתה צריכה לעצור לאחר ששמעה את הבום, השיבה הנאשמת "כמובן שהייתי צריכה לעצור, אבל הייתי מאוד מבולבלת" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 95 שורה 1). לשאלה מה נהג צריך לעשות כשקורה לו דבר כזה, השיבה הנאשמת "אולי לעצור ולבדוק, אבל אני לא עצרתי ולא בדקתי" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 123 שורות 32-33) לשאלה האם הייתה צריכה לעצור, השיבה "אולי" ובהמשך הוסיפה "אני לא הרגשתי שהייתי צריכה לעצור" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 124 שורות 14-22). הנאשמת עומתה עם דבריה בחקירתה במסגרת מיום 8.5.23 שורה 48 לשאלה מדוע לא עצרה לאחר ששמעה בום, והשיבה "אני לא רציתי לעצור. אני אמרתי לעצמי שאבדוק בבית". כאשר נשאלה האם לא רצתה לעצור בכלל, השיבה "לא חשבתי שקרה משהו נורא" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 125 שורות 25-30). 32. הנה כי כן, מגרסת הנאשמת עולה כי היא הייתה מודעת לפגיעה במישהו (לטענתה רוכב אופנוע) אך בחרה להמשיך בנסיעה ולא לעצור בצד. חיזוק לכך אני מוצא בעדותה של עדת התביעה הלן ברוור, אשר העידה בפני כי לאחר שהנאשמת שבה לביתה היא התקשרה אליה וסיפרה לה כי "מישהו או משהו פגע ברכב. אמרה שלא ראתה מי זה היה. אם זה היה אופנוע או משהו אחר, היא לא אמרה לי" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 75 שורות 12-18). אומנם הדיון בו העידה הלן לא הוקלט אך המשפט שמסרה באנגלית עודנו מהדהד בראשי "She told me that she hit someone or something".

ב"כ הנאשמת טען בסיכומיו כי הלן בשנות ה-90 לחייה, העידה בביהמ"ש למעלה משנה וחצי לאחר התאונה כך שיתכן שהתבלבלה ולא דייקה בדבריה.

אומנם אציין כי העדה אכן מבוגרת בגיל, ואף העידה כי "אח"כ או הבת או מישהו לקח אותה הביתה", אך לשאלת ביהמ"ש הכיצד יתכן שהעידה הרגע שהבת של הנאשמת באה לקחת אותה, השיבה הלן "למחרת בבוקר היא אמרה לי שהבת שלה תבוא כדי לסדר את המראה והפנס" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 71 שורות 4-5). העדה העידה באופן צלול ועדותה הותירה אצלי רושם אמין ומהימן. היא העידה בשפה האנגלית עם מתורגמנית, והשיבה לכל השאלות בצורה רהוטה.

33. מכאן עולה המסקנה כי הנאשמת הייתה מודעת לכך שפגעה במישהו אך בחרה להמשיך לנסוע לביתה הנמצא במרחק לא רב מזירת התאונה ולא לעצור ו/או להזעיק את כוחות ההצלה. כדבריה "כמובן שהייתי צריכה לעצור, אבל הייתי מאוד מבולבלת" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 95 שורה 1).

נסיבות התאונה

34. גרסת הנאשמת כאמור הנה כי נסעה בנתיב השמאלי מצפון לדרום בשד' בן גוריון, הרגישה בום, ראתה כי המראה השמאלית נתלשה, הביטה במראה האמצעית ראתה אופנוע מתרחק וחשבה כי היה זה אופנוע שפגע בה.

בוחן התנועה מאור אהרונר קבע בדו"ח הבוחן ת/1 כי גרסה זו אינה מתיישבת עם תוואי הדרך, ואף העיד לעניין זה בביהמ"ש: "אם אני מחבר את גרסת הנהגת ואת הנזקים באוטו, שהיא אומרת כן הרגשתי פגיעה באופנוע, אני מחבר את זה לפגיעה במראה ולנזק בפנס, אז כן, ואת התשתית של המקום, שזה נתיב שמאל שמצד שמאל, יש אבן שפה מרובעת, כמו שאמרת 37 ס"מ, אז כן, בזה סיטואציה אופנוע אחרי כזה נזק, אמור ליפול, להתהפך, להתגלגל וכו", ובהמשך העיד הבוחן "אני לא רואה שום מטריה, שום אופציה אחרת בנסיבות הקיימות שהתאונה כמו שהנהגת מסרה בחקירתה שאופנוע לא יפול, בין אם הוא יפגע, בין אם הוא יפול מטר מהפגיעה עצמה והנזקים שיש במראה ובפנס, בין אם יפגע מהאי תנועה בצד שמאל. שוב כל הטענה שהיא מעלה, אני לא ראיתי עניין או הגיון לחפור ולדוש בה, כיון שהאופנוע לא היה מגיע ממול וגם אם הגיע ופגע בה, אז שום דבר לא מסתדר עם הממצאים הקיימים בשטח, לא התשתית לא הנזקים, לא מתאים, לא מסתדר" (פרוטוקול מיום 2.7.25 עמ' 80 שורות 5-9, 12-18).

35. הנאשמת עצמה מסרה בעדותה בביהמ"ש כי "שמעתי את הבוס, הסתכלתי על המראה, זה שניה, אני לא יודעת. זה היה מהר מאוד" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 93 שורות 1-2) הנאשמת מודה כי שמעה את הבוס, הביטה במראה לשניה ולא המשיכה להביט ולראות מה עלה בגורל אותו נהג אופנוע שלטענתה פגע בה.

בחקירתה הנגדית בביהמ"ש אמרה הנאשמת, "מישהו פגע בי ואני לא יודעת מי" (ש' 29, עמ' 105), ובהמשך, כאשר נשאלה האם הבינה באותו רגע שמישהו פגע בה, השיבה "אם לא אז למה נפלה מראה?" וכאשר נשאלה האם הבינה שפגעה באדם אמרה, "אופנוע. אני חשבתי אופנוע. אני חשבתי שזה אופנוע" וכן, "כן. בגלל זה. וזו הסיבה שהסתכלתי במראה, לראות אם הוא עבר והמשיך לנסוע" .. "הוא נסע הוא כנראה היה בסדר"

נשאלה הנאשמת מה יכול לפגוע בה כשהיא נוסעת בנתיב שמאלי, ומצד שמאל שלה יש אי תנועה, והשיבה "אני לא יודעת מה פגע בי. אם הייתי יודעת, הייתי אומרת" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 123 שורות 12-13). לשאלה מדוע לא עצרה לאחר הפגיעה, השיבה "אני לא חושבת שהמראה, אני לא חשבתי שהמראה היתה שווה עצירה" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 123 שורות 19-20). לשאלה מה נהג צריך לעשות כשקורה לו דבר כזה, השיבה הנאשמת "אולי לעצור ולבדוק, אבל אני לא עצרתי ולא בדקתי" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 123 שורות 32-33). לשאלה האם היתה צריכה לעצור, השיבה "אולי" ובהמשך הוסיפה "אני לא הרגשתי שהייתי צריכה לעצור" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 124 שורות 14-22).

גם בחקירתה במשטרה מיום 11.5.23 (ת/43) אמרה הנאשמת ביחס לרכב האופנוע, "..הרגשתי שהוא פגע בי וראיתי זכוכיות" (עמ' 8, ש' 7-8). בהמשך אמרה, "לידי היה רכב, היה רכב לידי מצד ימין" (עמ' 17, ש' 4). כאשר החוקר הטיח בנאשמת מדוע לאחר ששמעה בום וראתה את האופנוע בדשא, לא עצרה את רכבה בצד, הנאשמת השיבה תשובות מתפתלות, "לא חשבתי" (עמ' 27, ש' 5), "אני מצטערת אני לא חשבתי על זה" (ש' 20).

בהמשך אותה חקירה (עמ' 50, ש' 19-23) וכן בדיסק החקירה (ת/20) ב- 1:47 ואילך, מסרה הנאשמת את הדברים הבאים ומצאתי לנכון לצטט את הדברים כהווייתם כפי שתומללו בחקירה:

מתורגמנית: "ושהיא רק כאילו נגעה... חשבת שרק נגעת במישהו אבל לא פגעת, זה מה שאמרת?"

קרול: (הדוברת מהנהנת בראשה לחיוב).

מתורגמנית: "שהיא רק, שרק נגעת בבן אדם. אבל לא פגעת, זה מה שהיא אומרת".

בהמשך לדברים ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מצפייה בסרטון החקירה (ת/20), נראית הנאשמת כשהיא מעט נסערת אוחזת בראשה ומניחה יד על פיה ולאחר מספר שניות אומרת, "לא, לא לא אפילו לא. אני לא ידעתי שנגעתי במישהו ושהכאבתי למישהו" (ש' 24-25).

מתורגמנית: "לא, לא, לא תמחק את זה. היא אמרה לא חשבתי שהיה בן אדם פצוע כן, באמת לא חשבתי שהיה בן אדם פצוע.."

...

מתורגמנית: "אז מה חשבת?"

קרול: "שזה רק היה"

מתורגמנית: "נגיעה?"

קרול: כן. משהו של

מתורגמנית: "שזה רק היה פגיעה על משהו"

.....

קרול: "באמת, אני מרגישה רע שפגעתי במישהו"

(עמ' 50, ש' 24-33, עמ' 51, ש' 1-9).

36. לאור האמור, סבורני כי גם אם נלך לפי גרסת הנאשמת כי רוכב אופנוע פגע ברכבה, הרי שאותו רוכב אופנוע חשוף ופגיע, קל וחומר שתואי הדרך מצביע כי משמאלה של הנאשמת היה אי תנועה בגובה 37 ס"מ. מסקנה זו נכונה ביתר שאת כאשר הנאשמת בחקירתה הנגדית עונה לשאלה האם יתכן כי רוכב האופנוע נפל לאחר שפגע, "אולי... אבל לא ראיתי אף אחד" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 107 שורות 7-15). לשאלה מדוע אם כך לא עצרה לבדוק מה קרה עם רוכב האופנוע, השיבה "אני לא יודעת איך לענות... אין לי הסבר" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 108 שורות 4-9). לשאלה האם הבינה שיש מעורבות אדם בתאונה ורק רצתה להגיע הביתה כי נורא נבהלה, האם זה מה שקרה? השיבה הנאשמת "כן, אולי. יכול להיות" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 108 שורות 10-14). לשאלה האם יכול להיות שיותר עניין אותה להגיע הביתה אחרי התאונה, השיבה הנאשמת "כמובן, כן" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 109 שורות 9-12).

זאת ועוד, בחקירתה הנגדית של הנאשמת התרשמתי כי הנאשמת לחוצה מאוד, מתחמקת ממתן תשובות לשאלות קשות, מגלגלת עיניה, מביטה לכל עבר ובעיקר לסנגורה בחוסר אונים. הנאשמת החלה לחוש ברע (לראשונה בכל מהלך המשפט) ולא בכדי ניסה סנגורה להפסיק את החקירה ו/או להפריע למהלכה. התרשמתי מהנאשמת בדיון הייתה כי היא אינה דוברת אמת והיא נראתה כמי שאינה מעוניינת לספר את אשר צופן ליבה. עדותה של הנאשמת הותירה בליבי רושם שלילי ביותר.

מכל האמור לעיל, סבורני כי הנאשמת הייתה מודעת או למצער חשדה כי פגעה באדם (גם אם זה רוכב אופנוע לגרסתה). הנאשמת בנתה לעצמה סיפור כיסוי לפיו אופנוע שעבר במקום במקרה, שאינו קשור לתאונה, ואף לא היה בזירה ברגע התאונה אלא רק שניות לאחריה (כעולה מ/8) הוא הרכב בו פגעה. ויודגש האופנוע לא היה בכיוון נסיעתה, לא היה על אי תנועה, לא פגע בה ולא ייתכן כי הבחינה בו במראה בשביר שנייה כגרסתה.

הנאשמת לא ענתה לשאלות קריטיות ואמרה: "לא זוכרת" בנקודות חשובות, סתרה את גרסתה במשטרה פעם אחר פעם, והתחמקה ממתן תשובות לשאלות קשות. עדותה היתה מתפתלת ובכל פעם חיכתה שסנגורה "יציל" אותה בעוד התנגדות כזו או אחרת כך שתוכל הנאשמת לסדר את מחשבותיה ולשוב לדבוק בגרסה אותה בנתה לעצמה.

הנזק שנגרם לרכב הנאשמת בעקבות התאונה

37. דרך נוספת בה ניתן להסתייע לבירור השאלה האם הנאשמת היתה מודעת לתאונה ופגיעה באדם, תתבסס על הנזק שנגרם לרכב עצמו כתוצאה מפגיעה זו.

מדו"ח הבוחן התנועה ת/1 (סעיף 5) עולה כי הנזק שנגרם לרכב הנאשמת הנו, "שבר פנס קדמי שמאלי - נמצאו שברים בזירה ושברים בתוך הפנס; שפשוף על מכסה מנוע בחלק קדמי שמאל מעל כנף שמאל; שריטה ושפשוף על כנף קדמי שמאלי בגובה סמוך לפנס קדמי שמאלי; טמבון קדמי שמאלי זז ממקומו; שריטות בכנף קדמי שמאלי מעל הגלגל השמאלי; ניגוב אבק בכנף שמאל בגובה; שבירה ותלישה של מראה שמאל; שפשוף בקצה התחתון של חלון נהג צד שמאל.... ביום איתור הרכב הגיע איש מז"פ למקום אשר דגם דגימת כף יד בכנף קדמי שמאלי ונמצאה התאמה לטביעת כף יד של הילד המנוח"

הנאשמת עצמה העידה כי לאחר התאונה הגיעה לחניון ביתה וראתה "שאין מראה וגם ראיתי שהשמש... החזית של הרכב מצד שמאל היתה שבורה... הזכוכית של הפנס" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 91 שורות 18-8). לשאלה מדוע לאחר שהבחינה במראה שבורה ובפנס שבור לא התקשרה למשטרה, השיבה "לא חשבתי שהמשטרה הייתה יכולה לפתור את הבעיה... חשבתי ללכת למוסך ולתקן" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 91 שורות 31-23). עיון בתצלומי הרכב (ת/11, ת/12, ת/13, ת/15 ות/23) אינו מותיר ספק באשר לנזק שנגרם לרכב הנאשמת כתוצאה מהתאונה, כאשר הנאשמת עצמה הבחינה שהמראה השמאלית שלה נתלשה תוך כדי הנסיעה. גם אם לטענתה פגעה באופנוע הרי שהנזק הנגרם לרכבה מלמד על עוצמת התאונה וכנגזר מכך מלמד על מודעות הנאשמת לפגיעה שנגרמה לאדם, גם אם זה רוכב אופנוע לטענתה.

התנהלות הנאשמת לאחר התאונה

38. דרך נוספת בה ניתן להסתייע לבירור השאלה האם הנאשמת הייתה מודעת לתאונה ופגיעה באדם הנה בבחינת התנהלותה לאחר התאונה.

כעולה מעדותה של הלן, היא שוחחה עם הנאשמת בטלפון בסמוך לאחר קרות התאונה לאחר שהנאשמת הגיעה לביתה, והנאשמת "הייתה עצובה, מוטרדת" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 72 שורות 22-20). לשאלה מדוע היתה מוטרדת, השיבה הלן "משהו קרה לה היא לא ידעה בדיוק מה קרה לה. אם משהו כזה היה קורה לי גם הייתי מוטרדת" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 72 שורות 28-24). ובחקירתה החוזרת הוסיפה "אם מישהו פוגע ברכב שלך גם אתה היית נסער" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 76 שורות 9-8). הנאשמת חיזקה את דברי העדה הלן במהלך עדותה בביהמ"ש עת מסרה כי היתה מוטרדת לאחר התאונה "כי זה לא נעים" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 10 שורות 23-16). לשאלת ביהמ"ש ממה היתה מוטרדת עת שוחחה עם בתה, השיבה "בגלל המצב, שהמכונית נפגעה וכאלה. זה פוגע" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 118 שורות 27-18).

מכאן עולה כי הנאשמת הייתה נסערת ומוטרדת בעקבות התאונה מה שמעיד על מודעותה לכך שפגעה במישהו. עדותה של הנאשמת והתנהגותה אינם מתיישבים עם ההיגיון ועם ניסיון החיים. מחד, מתארת הנאשמת מצב לפיו נשברה מראה, והדבר אפילו לא עניין אותה במיוחד מאחר וזאת רק מראה אז נתקן אותה מחר בבוקר... ומנגד התקשרה לחברתה, ולבתה היידי, עמה שוחחה בערב התאונה פעמיים. הנאשמת ניסתה להקטין את חשיבות השיחות הללו ואף טענה כי אינה זוכרת מה היה תוכן השיחות, וטענה כי השיחות היו בענייני דיומא, אולם במהלך חקירתה טענה כי היא אינה זוכרת את תוכן השיחה, היא אישה מבוגרת, אך מנגד זכרה שבתה היידי הלכה לסרט באותו ערב. הדבר מלמד על הזיכרון הסלקטיבי של הנאשמת שזכרה את אשר רוצה לזכור ושכחה את אשר רוצה לשכוח.

39. כעולה מעדותה של הנאשמת ומחומר הראיות שהונח בפני (ת/23), לאחר התאונה הנאשמת התקשרה גם לבתה היידי ושוחחה עמה במשך 7 דקות כאשר הן סיכמו שלמחרת הן תיקחנה את הרכב למוסך ויפנו לעו"ד. לשאלה מדוע צריך לפנות לעו"ד אם זה נזק לרכוש בלבד, השיבה הנאשמת "אני לא יודעת. בגלל שזה היה מבוטח" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 120 שורות 5-10). לשאלה האם היא ובתה היו מוטרדות מזה שהיא פגעה באדם ולכן שוחחו על כך שיש לפנות לעו"ד? השיבה הנאשמת "אני לא חושבת. אני לא זוכרת שדיברנו... ואני לא חושבת שדיברנו על זה" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 121 שורות 13-18).

ודוק, אין להלין על הנאשמת על כך שנקלעה למצוקה נפשית. זו תגובה טבעית ומובנת לנוכח התאונה בה הייתה מעורבת. היותה מוטרדת לאחר התאונה והתכנון לפנות לייעוץ עו"ד, מלמדים ומעידים על מודעות לכך שפגעה במישהו ולא על נזק במראה בלבד כפי שטענה לכל אורך הדרך.

שדה הראיה

40. לנאשמת בוצע ניסוי שדה ראיה (ת/10, ת/21 ות/41) אשר תועד בנ/9 בהשתתפות 2 בוחנים ומתורגמנית לצרפתית. הבוחן אהרוני נהג ברכבה של הנאשמת, כשהוא הבחין בהולכי רגל שהציב (שוטרים ניצבים) על אי התנועה, הוא עצר את הרכב וביקש מהנאשמת להתיישב בתא הנהג ולומר האם ראתה את הולכי הרגל. הניסוי תועד בוידאו (נ/9) וממנו עולה כי הולך הרגל שעומד על אי התנועה נגלה לעין ממרחק של 111.7 ולאחר נסיעה קדימה ניתן להבחין בהולך רגל נוסף שיושב על הדשא ממרחק של 77.4 מטר. מאחר שהנאשמת מסרה בגרסתה כי לאחר התאונה היא הביטה במראה האמצעית והבחינה באופנוע נוסע צפונה, בוצע ניסוי שדה ראיה לאחר דרך המראה האמצעית להולכי הרגל שעל אי התנועה, ונמצא כי ניתן להבחין בהם על אי התנועה ממרחק של 21 מטר לפי עיני בוחן, 25.21 מטר לפי עיני הנאשמת.

41. ב"כ הנאשמת טען בסיכומיו כי ניסוי שדה הראיה אינו משקף את תנאי הנהיגה, ואת המהירות והמצב בו הייתה הנאשמת בעת התאונה, שכן הניסוי בוצע בשעה 12:00 בעוד שהתאונה אירעה אחרי השעה 17:00. בנוסף, בשעת הניסוי קרינת השמש הייתה חזקה יותר והאובייקטים היו ברורים יותר. עוד יש לציין כי הניצבים היו סטטיים בעוד שהסב מסר בחקירתו כי הוא ונכדיו היו בתנועה.

בהקשר זה אכן ראוי כי בדיקת שדה הראיה תבוצע באותם תנאים של נסיעת רכב הנאשמת הן מבחינת הזמן והן מבחינת היות הניצבים בתנועה. אך בענייננו לא מצאתי כי בדיקת שדה הראיה שבוצעה יש בה ליקוי של ממש באופן שאינו מתאר את מצב שדה הראיה מבחינת הנאשמת כראוי. אומנם, על אף שניסוי שדה הראיה בוצע ביום 9.5.23 בשעה 12:00 בעוד שהתאונה התרחשה בשעה 17:15 לערך (כעולה מעדותה של עדת הראיה ג'ואנה נ/7), הרי שמדובר בשעות אור בשני המקרים כך שההבדל בשעות אינו משפיע על שדה הראיה.

42. לטענת ב"כ הנאשמת, כעולה מעדות הסבא, הם היו בתנועה בעוד שהניצבים בניסוי שדה הראיה היו סטטיים. עדת הראיה ג'ואנה מסרה לשוטרים (עדות מצולמת נ/7) כי הבחינה בסבא ובנכדיו עומדים על אי תנועה לפני התאונה ולאחר ששמעה בום הסתובבה והבחינה במנוח שרוע על אי תנועה והסבא עם הנכד הנוסף עמדו על אי התנועה. הרכב הפוגע המשיך בנסיעה ישר ולא עצר. לפיכך, גם אם הולכי הרגל הספיקו לרדת לכביש לפני התאונה אין בכך בכדי לפגום בניסוי שדה הראיה לאחר שבוצע או לגרום לפגיעה בהגנתה של הנאשמת.

ממצאים מהזירה

43. ביחס לממצאי הזירה עולה מדו"ח הבוחן ת/1 (סעיף 9) כי בזירה נמצאו בין היתר: שעון יד כסוף - נמצא בסמוך לאי תנועה משמאל, נמצא כי שייך לסבא המעורב בתאונה ונפל כתוצאה מפגיעה של הרכב; פיזור שברי פלסטיק על הנתב השמאלי ועל אי תנועה משמאל על גבי הדשא - השייך לרכב הפוגע; בגדי ילד המעורב בתאונה על אי תנועה משמאל; שבר פלסטיק שקוף - השייך לפנס רכב הפוגע; שבר פלסטיק כסוף - שייך לרכב הפוגע; שברי פלסטיק שקוף - שייך לפנס הרכב הפוגע; שבר פלסטיק כסוף - מתאים לבית מראה של רכב של פולקסוואגן; שבר פלסטיק שחור - נמצא במדרכה מימין - הטבעה של פולקסוואגן; פיזור פלסטיק וזכוכית בנתיב הימני; מקבץ שברי רכב שנאספו והונחו על אי התנועה.

הבוחן הסיק מהממצאים, מהראיות ומהעדויות (סעיף 14 לת/1) כי הולכי הרגל סבא ושני נכדיו בני ה-5 וה-8 הגיעו מכיוון מזרח למערב על שדרות בן גוריון. חצו את נתיב הנסיעה לצפון והגיעו לאי התנועה כאשר הם חצו את הכביש שלא במעבר חציה אלא על אי תנועה המוגבה עם הדשא המפריד בין שני המסלולים. לאחר שהסבא ירד עם שני נכדיו לכביש, או אז פינה קדמית שמאלית של הרכב ודופן שמאל של הרכב פגעו בהולכי רגל, וזאת על פי הנזקים בפנס קדמי וכנף שמאל. בכנף קדמי שמאלי המתאימה לכף היד של המנוח.

הבוחן קבע כי מקום האימפקט הינו בנתיב השמאלי בכביש בסמוך לאי התנועה בחלק השמאלי. הנאשמת המשיכה נסיעתה ללא עצירה כלל עד לביתה.

בסופו של דבר, קבע הבוחן בת/1 כי "בחישוב שיחזור של התאונה נמצא כי בהתאם לנתונים הקיימים ולנסיבות התאונה הינה בלתי נמנעת - וגם במידה והנהגת הייתה מבחינה בהם ומגיבה בזמן הייתה פוגעת בהולכי הרגל שעל הכביש ברגע שירדו אליו ומסתמנת אשמה להולכי הרגל שירדו לכביש שלא במעבר חציה".

44. הנאשמת מסרה גרסה לפיה, לאחר התאונה הבחינה כי המראה השמאלי נתלשה, הביטה במראה האמצעית והבחינה באופנוע נוסע צפונה.

במידה והנאשמת הבחינה באופנוע הרי שהיה עליה להבחין גם בסבא אשר עמד על אי תנועה שכן ממצלמות האבטחה של פלנתניה וממצלמת רכב של הנהג שעבר במקום התאונה לאחר התאונה (5/נ-8) ניתן להבחין בסבא עומד על אי תנועה ומרים ידיו לשמים ואז שם על הראש, לידו עומד ילד אחד, וילד נוסף שרוע על אי תנועה, כאשר בכל האזור בו עמד הסבא לא היו שיחים גבוהים.

"עצימת העיניים" לתוצאות החבטה ששמעה מעידים על מודעותה של הנאשמת לפגיעה באדם (גם אם זה רוכב אופנוע כפי טענתה).

האם לנאשמת ליקוי קשב וליקוי מידע תפיסתי?

45. לטענת ב"כ הנאשמת, כעולה מחוות הדעת של ד"ר רובינשטיין (נ/10) (להלן "חוות הדעת") הנאשמת כלל לא הייתה מודעת לכך שפגעה באדם. על פי חוות הדעת, הנאשמת אובחנה עם ליקוי קוגניטיבי שקוראים לו "הצרה של שדה ראייה פעיל". מדובר בליקוי קשב וליקוי מידע תפיסתי ברמה חמורה עם סיכוי גבוה למעורבות בתאונות דרכים. "ליקוי שדה הראייה הפעיל שאכן אובחן על ידי גורם אובייקטיבי אומר כך, שאם היא מתמקדת קדימה בכביש היא לא מפנה קשב ולא קולטת למעשה. לא ברמת ראייה, אלא ברמת הבנה. היא לא קולטת את מה שקורה משני צידי... ואז כשהיא נהגה קדימה היא לא ראתה את מה שמתחולל בצד." (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 133 שורה 6-15). לטענת ב"כ הנאשמת חוות הדעת אשר מבוססת על מבחנים אובייקטיביים שנעשו לנאשמת בבית לוינשטיין, בו יש מרכז לשיקום ובדיקה של תפקודי נהיגה, מסבירה מדוע הנאשמת לא הבחינה בהולכי רגל ולא הייתה מודעת כי פגעה במנוח.

46. כעולה מחוות הדעת האבחונים במרכז לוינשטיין בוצעו למעלה משנה לאחר התאונה. לשאלה כיצד אבחון זה רלבנטי למצבה של הנאשמת ביום התאונה (06.5.23), השיבה ד"ר רובינשטיין כי אלו תהליכים ניווניים של הגיל "כאשר אני מדברת על שינויים איטיים ניווניים שגם, דרגת החומרה היא כזאת שגם אם אתה הולך שנה אחורנית. וגם אם בשנה קודם לכן השינויים הם לינאריים וניוניים ואיטיים, הם לא משהו של בום. ולכן, ואילו היה, היא לא נבדקה ישר אחרי אז אני לא יכולה לדבר על מה שאני לא יודעת." (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 147 שורות 30-32, עמ' 148 שורות 1-2). לשאלת ביהמ"ש האם הנאשמת בזמן בדיקה הייתה בדרגה 5 ושנה לפני כן הייתה בדרגה 4 וחצי אז היא הייתה צריכה כמעט כל יום לעשות תאונות דרכים, השיבה העדה "כבוד השופט, אני רוצה להסביר. כשבן-אדם מכיר את הדרך, והגברת הזאת לא נוסעת בדרכים שהיא לא מכירה. והיא יודעת שיש תמרור עצור ויש, אז המודעות, נכון.... שוב, הנקודה היא הקשב, הריכוז. היא לא ציפתה שיהיו שם אנשים שיחצו את הכביש ולכן היא גם לא שמה לב לצד הזה. למה היא לא ציפתה? כי מן הסתם, כשהיא נסעה במסלול השמאלי, הרבה פעמים קודם לכן לא היו אנשים שחצו את הכביש. אני לא באה להגיד שיש לה tunnel vision כשחצו שיש בליקויי ראייה, אגב, שלא רואים כלום, כי זה לא נכון. זה עניין של הטיית, אני מבקשת, זה עניין של הטיית קשב. היא במקום הזה הייתה רגילה לנסוע ישר וקדימה. כי המקום הוא לא מקום, לא עם רמזורים, לא עם מעבר חציה, לא עם שום סימנים שאומרים בעצם, רגע, רגע, פה צריך להיזהר. לא היו אינדיקציות כאלה" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 155 שורות 22-33, עמ' 156 שורות 1-2).

דבריה של ד"ר רובינשטיין אינם מתיישבים עם עדותה של הנאשמת עצמה וחברתה הלו, אשר העידה כי הנאשמת מרבה לנסוע ברכבה "היא נהגת טובה. כשהיה לה את המכונית בימי רביעי היינו יוצאות. יחד בימי רביעי. הייתי מרגישה נוח" (פרוטוקול מיום 12.11.24 עמ' 76 שורות 6-7). לפי עדות ד"ר רובינשטיין הפרעת הקשב הקוגניטיבית אצל הנאשמת החלה עוד קודם לאבחון, דהיינו במועד הרלבנטי לתאונה. אם כך, אזי בכל אותן הנסיעות שקדמו לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשמת הייתה עלולה ו/או צריכה לגרום תאונה מאחר שהיא אינה יודעת לתכלל זירה מורכבת. הנאשמת העידה כי הייתה מרבה לנסוע ברכבה לבית חברתה, לאולפן, למתנ"ס וכד', ואם היא אינה יודעת לתכלל זירה מורכבת (והדבר נמשך שנים), בכל אותן נסיעות הייתה צריכה הנאשמת לעבור אירוע תאונה כזה או אחר. 47. בסיכום האבחון של המרכז לוינשטיין (נ/10) נרשם כי "נצפתה דריכות יתר בנהיגה שגרמה לבלימות חדות ולא פרופורציונליות לסיטואציה". לשאלת ביהמ"ש הכיצד יתכן כי במהלך האבחון נצפתה דריכות יתר בנהיגה שגרמה לבלימות חדות ולא פרופורציונליות לסיטואציה בעוד שלאחר האירוע נשוא כתב האישום הנאשמת נסעה רגועה הביתה, שוחחה עם הבת שלה בטלפון על ענייני דיומא, השיבה ד"ר רובינשטיין "אנחנו מדברים על סימולטור. הבלימות היו רק על סימולטור. היא לא עשתה מבחן נהיגה מעשי" לשאלה כיצד הסימולטור מעיד על מצבה של הנאשמת, השיבה ד"ר רובינשטיין "ממה שאני מבינה מהבדיקה של בית לוינשטיין, היא נורא, היא התנהגה בצורה לא שקולה מספיק על הסימולטור". (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 144 שורות 1-16) (הדגשות שלי - ט.פ.). אם כך, מחד גיסא מבקשת ד"ר רובינשטיין לאמץ את מסקנות האבחון שבוצע לנאשמת במרכז לוינשטיין, ומאידך גיסא טוענת כי הנאשמת עצמה התנהגה בצורה לא שקולה מספיק על סימולטור. 48. כעולה מהאבחון שבוצע לנאשמת במרכז לוינשטיין (נ/10) וכעולה מעדותה של ד"ר רובינשטיין, מקום בו רכב מתפרץ למסלול נסיעה של הנאשמת היא "מאוד נלחצת". גם במקרה שבפנינו וכעולה מעדותה של הלו, כאשר הנאשמת הגיעה לביתה לאחר התאונה ושוחחה עם הלו היא הייתה מאוד מוטרדת ולחוצה עקב האירוע. 49. לעניין שדה הראיה העידה ד"ר רובינשטיין כי "היכולת שלה (של הנאשמת) לראות לא נתונה בספק. גם בבית לוינשטיין הם כותבים שהראייה נמצאה. היא עשתה עוד, לפני שהיא הלכה לבית לוינשטיין נדמה לי היא עשתה עוד בדיקת ראייה, אבל זה לא משנה. המומחים שם, יש איזה מומחית שבדקה את תוצאות, הראייה שלה תקינה" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 151 שורות 25-28) אלא לנאשמת יש בעיה בפרשנות של מה שהיא רואה. לשאלה מה מורכב בתמונה בה הנאשמת רואה מולה סבא עם שני ילדים עומדים על אי תנועה, השיבה ד"ר רובינשטיין "זה מורכב משום, אני לא מסכימה איתך שזה לא מורכב. זכור משהו מאוד חשוב, זה לא מקום עם מעבר חציה. זה לא מקום מאורגן לחציה. היא לא שמה לב שיש אנשים מפני שהיא הסתכלה קדימה, קדימה, קדימה... הם היו קדימה בצד... עם עצים ושיחים ועוד אלף דברים". (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 153 שורות 21-22, עמ' 154 שורות 18-26). מעיון בניסוי שדה הראיה אשר תועד בוידאו (נ/9) ומעיון בעדותה המצולמת של עדת התביעה ג'ואנה (נ/7) ומתיעוד במצלמות האבטחה של פלנתניה (נ/8), עולה כי אומנם הסבא ושני הילדים עמדו על אי תנועה, אשר לאורכו יש עצים, שיחים ופסלים אך האזור בו עמדו היה ריק משיחים ושדה הראיה היה נקי, כך שהנאשמת יכלה היתה להבחין בהם בעודם עומדים על אי תנועה, כמו כן, גם ד"ר רובינשטיין העידה כי אם היה במקום מעבר חציה וילד היה צריך לחצות "היא אמורה לראות את זה.... אין לי סיבה להאמין שלא, אבל אני לא יכולה להוכיח" (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 157 שורות 25-29).

50. מעיון בחו"ד גריאטרית של ד"ר פלדמן (נ/12) עולה כי הנאשמת אינה סובלת מבעיה קוגניטיבית. ד"ר רובינשטיין העידה כי האבחון שביצעה מתייחס לליקוי קוגניטיבי בנהיגה ולא לבעיה קוגניטיבית כללית: "כשבן-אדם יש לו ליקוי קשב והוא אפילו לא מודע לו, כשהוא במקום, כשהוא מתחיל להטות קשב לכאן, היא רואה. אין לה בעיית ראייה. אין לה גלאוקומה, אין לה ראיית מנהרה. אין לה ליקוי ראייה בכלל. הסוגיה היא קשב. וקשב זה דבר מאוד סובייקטיבי. מטים קשב, שמים לב. לא מטים קשב, זה כאילו לא נרשם. במקום מוכר שקורה אירוע בלתי צפוי זה יכול להיות לא נרשם." (פרוטוקול מיום 23.1.25 עמ' 161-162 שורות 6-29).

הרי שגם לשיטת ד"ר רובינשטיין כששמעה הנאשמת בום, היא הטתה קשב, הביטה במראה האמצעית והבחינה באופנוע, ולכן נשאלת השאלה מדוע לא הבחינה בסבא שעמד על אי תנועה עם נכדו אבל כן הבחינה באופנוע. 51. מכל האמור לעיל, אני דוחה את חוות הדעת של ד"ר רובינשטיין ביחס למצבה של הנאשמת ביום התאונה וכפועל יוצא אני דוחה את מסקנותיה.

סיכום ביניים

52. מכל האמור לעיל עולה כי הנאשמת הייתה מודעת מיד לאירוע תאונתי, בלא ניסיון לבררו. מודעותה של הנאשמת למעורבותה בתאונה ופגיעה באדם נלמדת מנתונים אובייקטיביים וסובייקטיביים כפי שהובאו לעיל: הנזק שנגרם לרכב, לרבות העובדה שהיא שמה לב שהמראה השמאלית נתלשה ובכל זאת בחרה להמשיך בנהיגה; התנהגות הנאשמת לאחר התאונה עת שוחחה עם חברתה בטלפון ונשמעה נסערת ומוטרדת; עדות החברה הלא שחיה כי הנאשמת מסרה לה שפגעה במישהו או במשהו; שיחתה עם בתה והתכנון לפנות ליעוץ עו"ד; גרסתה לפיה האופנוע פגע בה שאינה מתיישבת עם תוואי הדרך וההיגיון, ממצאים מזירת התאונה ושדה הראיה, וחקירותיה במשטרה, כל אלה מלמדים על כך שהנאשמת בחרה לעצום עיניים ולא לבדוק את תוצאות האירוע התאונתי בו היתה מעורבת.

התאונה הייתה בכביש תקין, באור יום, כאשר הנאשמת נסעה בנתיב שמאלי מדרום לצפון ומשמאלה אי תנועה בנוי מוגבה. על האי תנועה הלכו סבא ושני נכדיו אשר ביקשו לחצות את הכביש ממזרח למערב. עת החלו בחציית הכביש פגעה הנאשמת עם חזית צד שמאל במנוח. הנאשמת טענה כי כלל לא הבחינה בהולכי רגל, אך שמעה בום, הבחינה כי המראה השמאלית נתלשה, הביטה במראה האמצעית וראתה אופנוע נוסע צפונה וסברה כי היה זה אופנוע שפגע בה.

העבירה בה עסקין היא עבירה התנהגותית ודי במודעות של הנהגת באירוע התאונה מיד לאחר התרחשותה. הנאשמת הודתה בפה מלא כי הייתה מודעת מיידית לפגיעה ברכבה, לפי עדותה שלה היא סברה שהיה זה אופנוע שפגע בה, למרות זאת לא טרחה לברר ולבדוק מה קרה, אלא בחרה לעצום עיניים ולהמשיך בנסיעה לביתה. התנהגותה של הנאשמת מעידה על עצימת עיניים לכל הפחות, וסערת הרגשות בה הייתה, השיחות עם הידי והלן, בצירוף התנהגותה בבית המשפט אינם מותירים ספק בליבי כי לנאשמת הייתה מודעות.

53. משהוכחו יסודות עבירת ההפקרה לפי סעיף 64 א (ב) לפקודת התעבורה - היסוד העובדתי והנפשי - בשלו התנאים להרשעת הנאשמת. עם זאת, להלן, תיבחנה טענות ההגנה שהועלו על ידי סנגורה, בעניין פגם בכתב האישום ומחדלי חקירה.

פגם בכתב האישום

54. ב"כ הנאשמת טען כי לא ניתן להרשיעה בעבירת ההפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה משום שבכתב האישום לא צוין כי בעת ההפקרה הנאשמת היה מודעת כי פגעה באדם, והרי זה משמיט את הקרקע תחת הרשעתה ויש להורות על זיכוי.

55. הגם שבמישור העיוני יש צדק בטענת ב"כ הנאשמת אודות כך שראוי היה שהמאשימה תפרט בעובדות כתב האישום את כלל הנסיבות, לרבות מודעות הנאשמת לפגיעה באדם עובר להפקרתו - סבורני כי במישור המעשי, במקרה דנן, אין מקום לקבל את טענת ב"כ הנאשמת לפיה עסקין בפגם היורד לשורשו של עניין.

56. עיון בכתב האישום (המקורי והמתוקן) מלמד שאמנם התיאור העובדתי של כתב האישום אינו מתייחס למודעותה של הנאשמת לפגיעה באדם, אך הניסוח אינו מותיר ספק באשר לתוצאותיה הטראגיות של התאונה ובאשר להתעלמות הנאשמת מתוצאות אלו.

מעבר לאמור, הוראת החיקוק עצמה בכתב האישום מייחסת לנאשמת את עבירת ההפקרה לפי סעיף 64א(ב), כך שסבורני כי לא נפגעה הגנתה של הנאשמת, לא נפגעה פריסת יריעת המחלוקת בפני בית המשפט ולא נפגעה מודעותה של הנאשמת מפני מה היא אמורה להתגונן.

לא זו אף זו. עצם בקשתה של הנאשמת להודות בעובדות כתב האישום המיוחסות לה, תוך שהיא מצמצמת את יריעת המחלוקת בין הצדדים אך ביחס לשאלת מודעות, מלמדת על מודעותה המלאה של הנאשמת באשר ליריעת המחלוקת בתיק ועל כך שהגנתה לא נפגעה כתוצאה מהניסוח "הדל" של כתב האישום.

57. בדיון בו הודתה הנאשמת במיוחס לה (מיום 19.2.24) סברה המאשימה כי ניתן יהיה להרשיע את הנאשמת בעבירת ההפקרה שיוחסה לה אך על בסיס הודאתה בכתב האישום, ואולם בהחלטה מפורטת מיום 29.3.24 הוריתי, כחריג שבחריגים, על ביטול הכרעת הדין. על אף שהנאשמת הורשעה על פי הודאתה, סברתי כי הדבר דרוש ומתחייב בנסיבות העניין לצורך עשיית הצדק, שכן הנאשמת הודתה בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום ככתבן וכלשונן, אך לאחר ההרשעה הנאשמת כפרה ביסוד הנפשי הדרוש לצורך הוכחת העבירה המיוחסת לה - מודעות. חיזוק למסקנתי מצאתי באמרותיה של הנאשמת לפיהן היא לא הבינה את התנהלותו של עורך הדין שייצג אותה, עורך הדין קניג, אשר פעל לעיתים בניגוד לעמדתה ואף ללא ידיעתה.

58. במקרה דנן, הוכחו כל רכיבי עבירת ההפקרה המיוחסת לנאשמת ואין מדובר במי ש"רק" התחמקה מחקירת מעורבותה בתאונה. לפיכך, אני דוחה את העתירה לזיכוי הנאשמת על סמך פגם או פסול בכתב האישום. הנאשמת ידעה (ולראייה כפירתה) כי התיק נסב על היסוד הנפשי ועל מודעותה בלבד, ומכאן שהגנתה התמקדה בעניין זה.
59. מעבר לכל האמור, גם לו הייתי מקבל את טענת ב"כ הנאשמת הרי שסעיף 184 לחסד"פ מאפשר לבית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בו נתגלתה מהעובדות שהוכחו לפניו גם אם אלו לא צוינו בכתב האישום, ובלבד שלנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן. כמפורט לעיל, לנאשמת ניתנה הזדמנות להתגונן מפני עבירת ההפקרה לפי סעיף 64 א (ב) לפקודת התעבורה הן ביחס ליסוד הנפשי והן ביחס ליסוד העובדתי. מחדלי חקירה
60. לטענת ב"כ הנאשמת, ביום 7.5.23 נחקרה הנאשמת בשפה הספרדית כאשר המתורגמנית לא שלטה בשפה הספרדית, תרגמה מונחים לא נכון, השתלטה על החקירה ושאלה שאלות ביזמתה שלא בהוראת החוקרים.
61. מעיון בתמלול חקירת הנאשמת מיום 7.5.23 (ת/40) עולה כי המתורגמנית לספרדית אומרת לנאשמת "ספרדית. אני מבינה הכל בספרדית... לדבר לא... אבל אני יכולה... אני מבינה הכל" (ת/40 עמ' 4 שורות 6-10).
- החוקר ניזאר שאל את המתורגמנית האם ספרדית זו שפת האם שלה, והיא משיבה "לא. למדתי ברוסיה. אני מבינה הכל כאילו אבל פרקטיקה חסר לי" (חלק שני עמ' 33 שורות 19-22).
- החוקר גרשון מקריא לנאשמת את החשדות נגדה ואילו המתורגמנית לא יודעת איך לתרגם אותם ומתרגמת כדלקמן, "החשדות אה... עברו במעבר הולכי רגל והיו גברים ראה... את נתת מכה לגברים ואחרי זה אה... יצאת ללא לעזור ו... גם..." (ת/40 עמ' 8 שורות 24-27). בהמשך לאחר שהמתורגמנית תרגמה לנאשמת על הזכות להיוועץ עם עו"ד, הנאשמת מסרה כי נועדה בצהריים עם עו"ד בשם מתן וכי היא מבינה "שחושדים שאני אה... שאני דרסתי אה... שאני דרסתי אה... אנשים שעברו ברחוב" ואילו המתורגמנית תרגמה "כן אה, אני מבינה ש... נכנסתי ב... באנשים ב... במעבר חציה. עשיתי אותם ליפול" (ת/40 עמ' 13 שורות 1-8). יתרה מכך נראה כי המתורגמנית עצמה אינה דוברת את השפה הספרדית על בוריה ומתקשה להבין את הנאשמת ולתקן אותה. למשל הנאשמת מוסרת "לא חשבתי. אם חשבתי על זה? לא לא חשבתי. אם הייתי חושבת אז הייתי עושה משהו אחר". המתורגמנית שואלת "משהו אחר? מה זה משהו אחר? עונה הנאשמת "שונה... היתה פועלת שונה, את מבינה?" עונה המתורגמנית "לא, לא כל כך" (ת/40 חלק שני של חקירה עמ' 15-16 שורות 2-24).
62. אכן צודק ב"כ הנאשמת כי המתורגמנית לא תירגמה כראוי את החקירה בשפה הספרדית, התערבה בחקירה ושאלה שאלות מיוזמתה. המתורגמנית אכן ציינה כי אינה דוברת ספרדית ברמת שפת אם. יחד עם זאת אין בכך בכדי לפגוע בהגנתה של הנאשמת שכן גם ב"כ הנאשמת טוען כי גרסתה של הנאשמת גם בחקירה זו הייתה עקבית ואין מחלוקת באשר לתוכנה של העדות אשר הוקלטה באופן חזותי, תומללה ובית המשפט בחן אותה לעומק.

יחד עם זאת, "לטנגו צריך שניים", או במקרה הזה יותר משניים. כפי שציינתי בפתח הכרעת הדין, התנהלות הצדדים תמוהה בעיניי. החל מבקשות הנאשמת להיחקר כל פעם בשפות שונות, שימוש המשטרה במתורגמנים לעת מצוא, כלה באי תמלול החקירות כנדרש על ידי המשטרה ואי עמידה על תמלול החקירות על ידי הפרקליטות. לא יעלה על הדעת שאלמלא דרישת בית המשפט לקבל חקירה מתומללת כראוי הדבר לא היה נעשה בתיק בו לכל מילה יש משמעות ועדות הנאשמת היא קריטית.

סוף דבר

63. מדובר באירוע טראגי בו יצא ילד קטן את ביתו עם סבו ואחיו ולא שב. תאונות הדרכים במדינת ישראל כבר אינן רק "מכת מדינה" אלא אסון בקנה מידה לאומי. על אף שבמקרה זה החליטה מדינת ישראל שלא להעמיד לדין את הנאשמת בגין גרימת התאונה הרי שהתוצאה של האירוע היא קיפוד פתיל חייו של ילד רך בשנים על לא עוול בכפו. אמת, לו היה סבו של המנוח חוצה את הכביש במקום מותר, כגון מעבר חציה יתכן ולא היה נולד תיק זה. יחד עם זאת, את התנהגותה של הנאשמת לאחר האירוע יש להוקיע מכל וכל. זו לא התנהגות המצופה מאדם, כל אדם. הנאשמת הפקירה ילד קטן למותו.

אני קובע כי לאחר ששמעתי את הראיות בתיק לא נותר ספק בליבי בדבר אשמתה של הנאשמת ובדבר מודעותה. לאחר כל האמור, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום, עבירה של הפקירה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה.

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 6.1.26 בשעה 9:00.

התייצבות הנאשם חובה.

המזכירות תזמן מתורגמן לשפה האנגלית.

שעת סיום הדיון 9:40.

הערת בית המשפט במהלך הקראת הכרעת הדין נכנסו לדיון משפחת המנוח.

ניתנה והודעה היום ו' חשוון תשפ"ו, 28/10/2025 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט, סגן הנשיא